

[Waldorff]

den er en myndighed, som sidder på nakken af folk, og som sætter spørgsmålstegn ved, hvor grænserne for det normale går. Det at man ved, at der er en instans, som overvåger, om man er normal, om man er i overensstemmelse med, ikke generelt samfundets normer, men netop med de herskendes normer, er det, som muliggør det, som er blevet kaldt »1984« af fru Ebba Strange, eller det, som er kaldt »en bevægelse henimod politistaten« af hr. Bernhard Baunsgaard.

Det er en fantastisk farlig udvikling. Hvis folk i almindelighed havde gjort sig fri af denne angst for autoriteterne, så kunne de gøre oprør imod det, så kunne de, hvis de fandt det generende, se at få fjernet disse kameraer, så kunne man i det hele taget gøre en masse ting ved det her samfund. Men netop fordi hele opdragelsessystemet og hele indretningen af det politiske og det retspolitiske system er, som den er, så ligger der nogle fantastiske undertrykkelses- og umyndiggørelsesmuligheder i den slags ting, og derfor må de afvises meget skarpt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne udtale min absolutte respekt for hr. Bernhard Baunsgaards omsorg for, at man, om jeg så må sige, skal have lov til at være her ukontrolleret, og at man endda skal have lov at skeje ud.

Hr. Bernhard Baunsgaard rejste spørgsmålet om, hvad der er normalt. Inge og Sten Hegeler har engang givet svaret i deres motto, der hed: »Lykken er at vide, hvad der er normalt, og det normale har vide grænser«. Det er jeg enig i. Det normale bør have de videst mulige grænser, og lovgivning skal være rammelovgivning i den forstand, at den skal kunne rumme mest muligt inden for lovgivningens grænser, altså den tilladte del. Jeg vil endda gå videre og sige, at det også skal være tilladt at være unormal, og gud ske lov skal hverken jeg eller andre være dem, der skal afgøre, hvor grænsen går mellem normalt og unormalt. Det skal være tilladt at opføre sig unormalt, og der er ingen grund til at stræbe efter at være normal inden for en eller anden afgrænsning. Jeg vil dog hævde, at det, man gør på offentlig gade eller vej eller plads, eller hvad der nu er tale om, offentligt tilgængelige steder, givetvis nok er

noget, man er villig til at være ved, og kun med den begrundelse er det, vi afviser, at der skulle være en begrænsning af udfoldelsesmulighederne, normale eller unormale, fordi det, man gør, bliver set af andre, dér hvor der er lige adgang også for andre.

Jeg vil gerne have klargjort over for hr. Bernhard Baunsgaard, at respekten for omsorgen er der, men der er ikke noget politistat i, at der er regler, og at samfundet vælger, respektive ansætter nogle mennesker til at påse, at de regler overholdes. Jeg vil gerne være med til, at man i skoler og ved anden form for opdragelse sætter ind på, at den skyldfølelse, som hr. Waldorff taler om, ikke bør være til stede, for vi skal have lov til at skeje ud, også mens andre ser på det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg må rette hr. Arne Melchior. Det var ikke mig, der startede diskussionen om det normale, det var fremskridtspartiets ordfører. Jeg sagde, at jeg ikke kunne godkende, at vi har frihed, når bare vi er normale, for dermed har vi ingen frihed, for det er jo myndighederne, der bestemmer, hvad der er det normale.

Den eneste grænse, der kan sættes for vores frihed, er, at vi opfører os som mennesker, og efter min mening betyder det først og fremmest, at vi tager hensyn til hinanden. Det er det krav, man må stille, og det gør man ikke, når man stiller krav om noget normalt. Hensynet til hinanden betyder bare, at man ikke skader andre, men i det øjeblik man siger, at noget er normalt eller ikke normalt, i det øjeblik man finder på, at det at man går på hænder eller man går på fødder eller ikke går på fire ben, eller hvad man finder på, skal være det normale, er man inde i begrænsninger, der er helt uvedkommende.

Knud Lind (FP):

Indledningsvis kunne jeg sige til fru Ebba Strange, at hun nok i dag må erkende, at den, der sår vind, høster storm.

Man har talt meget om at begrænse politiets arbejdsområde, men så er det lidt underligt, at justitsministeren nu lægger nye opgaver over på politiet. Politiet skal give tilladelse, undersøge lokaliteterne m.v., jfr. § 3; der